

og Bovaagenhed seer hen ogsaa til de særlige Repræsentationer og navnlig til Kongerigets, at han, uagtet dens indskrænkede Myndighed, dog vilde indfinde sig og selv aabne dens Samling; men ogsaa den følgende Deel af det kongelige Budskab viser, at Hs. Majestæt med særdeles Tillid seer hen til Rigsdagen, thi uagtet den, som sagt, kun er competent med Hensyn til Kongerigets særlige Anliggender, udtaler Hs. Majestæt sig dog aabent og ligefrem om hele Monarchiets Tilstand, og gjør det klart for Rigsdagen, hvorledes han betragter den betrængte Stilling, hvori Monarchiet var kommet under den nylig ved Fredspræliminærene foreløbig afsluttede Krig, idet han tillige udtaler sin allerhøieste Formening om, hvad der maatte bevæge til at ende Krigen, selv med store Tab og Opoffrelser. Ogsaa dette, synes jeg, fortjener saamegen Opmærksomhed, at Rigsdagen sender Hans Majestæt en Adresse som Svar paa hans Tiltale. Det er imidlertid naturligt, at Rigsdagen ikke ved et saadant Svar kan eller bør gaae nærmere ind paa Monarchiets Stilling eller Forhold i det Hele, uden forsaavidt det kan siges at staae i Forbindelse med, eller være en Følge af, hvad Hans Majestæt overfor Rigsdagen har udtalt angaaende disse Anliggender, og Forslagsstillerne antage, at Thinget vil finde, at det er rettest at tage dette Hensyn i den Adresse, hvortil der foreligger Forslag. Iøvrigt vil den ærede Forsamling, naar den har gjort sig bekendt med Throntalen i det Hele, have bemærket, at Forslaget til Svaret paa denne Throntale Punkt for Punkt knytter sig til dennes Indhold og ikke har inddraget noget Nyt, ikke har berørt Andet end det, hvorom Hans Majestæt har udtalt sig. Hans Majestæt begynder Throntalen med at sige, at han har følt Trang til selv at aabne denne Rigsdag og at samles med os, Folkets Udvalgte. Forslaget til Adressen gaaer ud paa at udtale den Tilfredsstillelse, som det forekommer Forslagsstillerne, at ethvert Medlem af Rigsdagen maatte føle ved at høre denne kongelige Udtalelse. — Hans Majestæt gaaer dernæst over til at udtale, at uagtet det Mød og den Udholdenhed, Armeen og Flaaden have vist, og de Opoffrelser, Folket har gjort og er beredvilligt til at yde, have dog Om-

stændighederne nødt til at gjøre de tungeste og smerteligste Indrømmelser, og Hans Majestæt gjør opmærksom paa, at det væsentlig er kommet dertil paa Grund af, at Danmark har maattet staae ene overfor overmægtige Fjender. Igeoverfor dette have Forslagsstillerne meent, at det var Ret og Pligt at tilkjendegive Hans Majestæt, at man ogsaa kun bør gaae ind paa de Fordringer, der stilles fra Fjendens Side, under den Forudsætning, at det maatte være en uundgaaelig Nødvendighed for Danmark, og Rigsdagen, som jo ikke har nogen som helst Beslutningsret med Hensyn til Fredens Afslutning, maa dog være i sin gode Ret ved her at udtale som Svar til Hs. Majestæt, at den holder sig overbevist om, at der ved Freden kun vil blive gjort saa store Indrømmelser, forsaavidt det, naar Spørgsmaalet om den endelige Freds Slutning ligger for, skulde vise sig, at saavel Kongen som Folket, hvilket her maa blive censbetydende med den Repræsentation, som har at afgive sin Stemme i saa Henseende, begge finde at den uundgaaelige Nødvendighed byder at gaae ind derpaa. — Hs. Majestæt udtalte dernæst, at han i fuld Tillid til det danske Folk med Fortrosthed seer Fremtiden imøde, i det faste Haab, at lysere Dage ikke ville udeblive, naar Konge og Folk samdrægtigen slutte sig sammen. Ogsaa dette have Forslagsstillerne søgt at give en Stadfæstelse i Svaret paa Hans Majestæts Throntale, thi medens en saadan Samvirken mellem Konge og Folk altid er nødvendig selv under de roligste og fredeligste Forhold, er den, hvis lysere Dage skulde kunne ventes, dobbelt nødvendig, forsaavidt Freden skulde blive afsluttet paa de strænge Betingelser, hvorom der er Tale i Fredspræliminærene. — Endelig udtaler Hans Majestæt, at det især er os, Rigsdagen, paa hvem han stoler, og det har ogsaa været i høi Grad glædeligt for mig, at Hans Majestæt har udtalt, at det var paa Rigsdagen som Folkets Udvalgte, han stode, idet han haaber, at den trofast vil arbejde med ham til Fædrelandets Vel. Forslagsstillerne have ogsaa sluttet med at forjævre, at det er Folkethingets virkelige, alvorlige og oprigtige Ønske og Tilfagu, at det trofast vil arbejde med Hans Majestæt til Fædrelandets Vel.